

סוכה פרק ראשון סוכה

ג.

עין משפט
נר מצוה

א ז מ"י פ"ד מהלכות
סוכה הלכה א סמג
עשין מנ טו"ע א"ח סימן
תלדל ע"ף א [נר אלפס
פ"ד דף רמג].
ח ב מ"י שם טו"ע שם
סעיף ד:
ט ג מ"י פ"ו מהלכות
מנוחה הלכה ב סמג
עשין כב טו"ע י"ד ס'י
רפו ע"ף יג:
י ד מ"י פ"ה מהלכות
רוחל הלכה א סמג
עשין עב [טו"ע חו"מ ס'י
תכ סעי' ב].
יא ה מ"י פ"ד מהל'
טומאת זרעם הלכה ו
סמג עשין לטו:
יב ו מ"י פ"ב מהלכות
שטות הל' יב סמג
עשין קנד:
יג ז מ"י פ"ו מהלכות
מלכים הל' א סמג
עשין קב [כל הדינים אלו
מן אות ד עד כה המה
נרד אלפס עירובין פ"ו דף
קטו. ועוד כ"ב פ"א דף
קס. ועוד בהלכות מנוחה
דף ע"א].

לא נצרכה אלא לקישויות שבה. מה שדחק בקונטרס לרצן
זר רבה מה ראה לרצי יהודה הא חי אפשר לשצעה צנים
שצעה טפחים לאו פירכה היא דלילמא ארוכה טוצא אכל לא היטה
רצונה "שצעה טפחים וצניה צאוחו אורח הוו יתבי:

דאמר לך מני ב"ש היא ולא

תונו מינה ב'.

רצ עמרס פסק שצעה מקומות
הלכה כב"ש חדא האי דסוכה צריכה
שמהא מחזקת ראשו ורובו ושולחנו
ואידך צנמחות פרק התכלת (דף מ.
ושם) גבי סדין צלילית צ"ש פוטריין
וצ"ה ממייצין עוד לשם כמה חוטין
הוא נותן צ"ש אמרי ד' וצה"א ג'
עוד הסם כמה תהא משולשלת צית
שמאי אומרים ד' וצה"א ג' בכל הני
עבדי כב"ש ואידך צנמכות צרכות
פרק אלו דברים (דף נא): צש"א
מכצדין [את] הצית ואח"כ נטעלין לידים
ואמריין צנמ' ככוליה פירקין הלכה
כצ"ה צר מהך עוד הסם צסוף
פירקא גבי מי שאלכ' וספתה ולא צירך
דמיית צגמרל עוצדל דרבה צר צר
חנה דלשכח יונה דדהצא וחד תלמיד
דעצד כב"ש ואשכח ארנקי ואידך
תלמיד דעצד כצ"ה ואכליה אריה
וקצת קשה הא דקאמר הסם ככוליה
פירקין הלכה כצ"ה צר מהך ושמא
משום דצ"ה נמי מודו לנכמחילה
מיהא עצדיין כב"ש ועל מה שפסק
צך דהכא כצ"ש אין להקשות מהא
דאמריין פ"ח דצרכות (דף נא). דלמר
רצ יוסף עשה כדצרי צ"ש לא עשה
ולא כלום ומיית ראה מההיא מילתא
דסוכה מעשה צרצ' יוחנן החורני
שחלה והלכו זקני צ"ש חקני צ"ה
לצקרו ומצאוהו שהיה יושב ראשו
ורובו צסוכה ושולחנו צצון הצית
אמרו לו זקני צ"ש אי"כ היית נוהג
כל יומך לא קיימת מצות סוכה כל
יומך ומסקיין הסם דהלכה כרצ'י
יוחנן החורני דההיא פלוגמא צסוכה
גדולה דמסקיין דצרתפי פליגי
צדהיא הלכה כצ"ה אכל ההא צסוכה
קטנה וצבא הלכה כצ"ש מיהו
שמעתין דהסם תימה היכי דייק מינה
דעשה כצ"ש לא עשה ולא כלום
דראה דמיית דעשה כצ"ה מיירי
ועוד וכי צריך ראה על זה היכא
דהלכה כצ"ה שחם עשה כצ"ש לא
עשה ולא כלום וצ"ל דלצטרך הסם
לציתויי היכא דצ"ה מחמירים מדרבנן
וצ"ש מוקמי לה אדאורייתא ולא
גוריינ אס עשה כדצרי צ"ש לא יא
די חוצתו אפי' דאורייתא כדלשכחן
לצ"ש היכא דמיצ' אפיתחא דמטעלמא
דגורי שמא ימשך אחר שולחנו וקאמר
לא קיימת מצות סוכה מימך דלפי'
מדאורייתא לא קיים ומדצית שמאי
נשמע לצ"ה: **בית שאן** בו ד'
אמור. צירושמי חשיצ שאין טוצל

משום אוירא. רוח שהוא שולט צה מפני החום: אלא למ"ד צקטנה
פליגי. אכל צגדולה אפילו רצנן מודו: וכי דרכה של מלכה. והלא
נערותיה ומצרתיה מצוים עמה: לקישויות שבה. סוכה גדולה
לצני מצית' וקישויות קטנה צמוכה
ואע"ג דפסולה לא איכפת לן דלשה
פטורה מן הסוכה: ורבי יהודה סבר
נר. וא"ת לרצ חנן דמוקי פלוגמא
צשאניה מחזקת אלא כדי ראשו ורובו
ושולחנו הכא כיון דצניה גבה היא
לה גדולה ומודו צה רצנן ומאי ראה
של רבי יהודה צ"ל דשולחנה בתוך
הסוכה הגדולה היטה וצניה על
השולחן היו יושצין ראשן ורובן ולא
כמסוצין הן ולא? חקופין. ולי נראה
דודאי לרצ חנן קשאו והאי תירוצא
לרצ הונא הוא וכן עיקר דשיעור
ראשו ורובו אמריין לקמן דלינו אלא
ז' טפחים ואי אפשר לשצעה צנים
צצעה טפחים: כצ"ש. דלי כצ"ה
לא צעי שולחנו דלצקמן צפרק הישן
(דף נח). ודיקא נמי גרסיין. ודיקא
נמי דלצקמן? צגדולה פליגי והוא יושב
על הפתח מצנחון וראשו מושצד למוכה
ושולחנו לפני גופו צצית: **מדקאני.**
גבי פלוגמא מי שהיה ולא איירי
צשיעורל דסוכה: **ואס איסא.**

צצשיעורל דסוכה פליגי ליתני סוכה
המחזקת ראשו ורובו ושולחנו כשרה
צשאניה מחזקת אלא כדי ראשו ורובו
צ"ש פוסלין נר: **אמר מר ווערל**
דיקא נמי. דצקטנה פליגי צצשיעורל
דפוסלין ומכשירין על כרחך אסוכה
מהדרי: אלא לא גרסיין. והכי גרסיין
לעולם צרתפי פליגי: פטור מן
המונוה. כולה מפרש טעמא לקמן:
ואינו נחלט. אלא פודהו לעולם
ויולא ציצול אס לא גאלו כשאר קרקע
צלא צנין: **מעורכי המלחמה.** מי
האש ארצ צנה צית חדש וגו'
(דברי ס): **ואין מעריצין צו.** דרך
צתיהם להיות פתוחין לחצר והרצה
צתים פתוחים לחצר אחת והן יולאין
דרך חצר לרשות הרצים נחלט החצר
רשות לכולן והצתים כל אחד מיוחד
לצעלין ואמרו חכמים אין מוציאין
מרושת לרשות צלא עירוצ שיערצ
כל הרשות להיותם רשות אחת
ומיקני ליתן כל צית וצית צצחצר
פת וכולן צכל אחד ומניחין אותו
צחצר מן הצתים ונעשים כולם כאילו
דרך צאוחו צית וכל הצתים דירה
אחת ואשמעיין ההא דצית שאין צו
די על ד' אין צריך ליתן את הפת:
ואין משפספין צו. שמיקני חכמים
על כל חצר הפתוחה לחצוי כדרך
שמיקני עירוצ לצתי חצר שיהו
נותנין צציתוף ואס צית קטן זה
פתוח לחצר צצמצוי ואין צית
אין צריכה ליתן צציתוף: **ואין**

א) ס"א אמר רב הונא,
ב) צרכים יא. לקמן:
ח. עירובין יג. א) נקטן
ו: עירובין ג: חוספ'
פ"ב ה"צ. ד) [ואלי צ"ל
אלא]. ה) כס"א: דלקמן.
ו) [ע"ב]. ז) [אלה שצעה
כליל מניא וצ"ו נר תלדל
ע"ש]. ח) [צ"ל וסחנן].

רבינו חננאל

אכל לדברי (הכל מי
שאומר בסוכה קטנה
פליגי וכי דרך מלכה
לישב בסוכה קטנה.
ושניין, בסוכה שזיחה
עשירה קישויות הייתה כר.
ואסיקנא הלכתא צריכה
שתהא מחזקת ראשו ורובו
ושולחנו. ואמריין אמר
ליה ר' אבא מני הא,
ואמר רב הונא בית
שמאי היא ולא תונו
מניה. ואקשינן מלה שמאי
דחלוקת בית שמי ובית
הייל בסוכה קטנה, דתנן
מי שהיה ראשו ורובו
בסוכה ושולחנו בתוך
הבית, בית שמי פוסלין
ובית הייל מכשירין.
דיקת מינה הנה בית
הייל מכשירין אע"פ שאין
מחזקת אלא ראשו ורובו
בלבד, ובית שמי פוסלין.
א) [דילמא] בסוכה גדולה
פליגי, וכיון דיתבי אפומא
דטטלחא ושולחנו בתוך
הבית. ואוקימנא לעולם
בסוכה גדולה וכי דאמרין,
מדקאני במשנתני מי
שהיה ראשו ורובו, ולא
קטני מי שהיה בסוכה
שאניה מחזקת אלא ראשו
ורובו. ודחיינן להאי סמא
משום דקשיא לן ואס
איתא שסוכה גדולה היא
וכשרה, ומשום שיושב
על פי הסוכה ושולחנו
בתוך הבית פליגי, אי הכי
לא צאי ידי סוכה היה
הון לומר, אלא מדקאני
פוסלין שמע מינה בסוכה
קטנה פליגי. ואמרי' אי
הכי דבסוכה קטנה פליגי,
לינתני מי שהיה בסוכה
שאניה מחזקת אלא ראשו
ורובו בלבד צ"ש פוסלין
נר, מי שהיה סחם
למה לו. ותריצנה בתרתי
פליגי בגדולה וקטנה,
וחסורי מחסרה והכי קתני,
מי שהיה ראשו ורובו
בסוכה ושולחנו ראשו ורובו
שאינה מחזקת ראשו ורובו
ושולחנו, ב"ש פוסלין
וב"ה מכשירין. וקיימא לן
כבית שמאי. והני מתיניא
דקתני חדא, מחזקת ראשו
ורובו ושולחנו כשרה, רבי
אמר עד שיהא בה ד'
על ד' אמות. ותניא אמת
צשאין בה ד' אמות
על ד' אמות פסולה,
וחכמים אומרים אפילו
אינה מחזקת אלא ראשו
ורובו כשרה. ואוקימנא
קמייחא כב"ש ובתריהא
כב"ה. פשוטות הן. מאן
תנא להא דתנו רבנן בית
שאין בו ד' אמות על ד'
אמות, פטור מן המונוה
ומן המפקה, כר.

תונו מינה ב'.

שגצו אותו מן הצתים: למעשר והנודר מן הצית מותר ליכנס צו ועוד הוה ליה למימר
לענין פתח צית אכ של נערה המאורסה:

ואין מניחין בו עירוב. דלא חזי לדירה ואפי' לשמולל דאמר פרק מי שהוציאהו (עירובין דף מט. ושם) עירוב משום קנין
לא מיקנו רשותייהו צצציל צית דלא חזי לדירה ודכוותיה אשכחן הסם שמולל גופיה דאמר צית שמניחין צו עירוב אין צריך
ליתן פת מאי טעמא כולוהו ההא דיירי ואף על פי דאית ליה עירוב משום קנין ומקנו אהדדי משום דמנחי עירובן צציתו:
ואין

א) ק' הנה הגר"ש הסקן
וצ"ל דנ"ו.